

στο μικροσκόπιο...

Επίλογος ή πρόλογος;

Του Α. ΒΕΖΥΡΟΓΛΟΥ*

Αν σκεφτεί κανείς ψύχραιμα και θελήσει να ερμηνεύσει το τι γίνεται στη χώρα μας τους τελευταίους 10 μήνες, μπορεί να βάλει ένα είδος «κοινού παρονομαστή» στα δρώμενα, με δύο συνιστώσες:

- α) οξυνση της αντίθεσης «κεφάλαιο - εργασία», ελαχιστοποιώντας την αμοιβή της δεύτερης σε όφελος του κέρδους από το πρώτο, τάση που χαρακτηρίζει την κρατούσα οικονομική πολιτική διεθνώς, και
- β) επιβολή θεσμικών μέτρων, εκσυγχρονισμών και εξυγιάνσεων δημοσίων ταμείων και φορέων κ.λπ., στην ουσία δηλαδή στοιχεία μιας «επανάστασης» που δεν έγι-

νε στην ώρα της (με την ίδρυση του ελληνικού κράτους) και που δεν υπάρχει περίπτωση να την αποφύγει κανείς, έστω και τώρα.

Εκτός αν παραδεχτούμε, μοιρολατρικά, ότι «το πεπρωμένον φυγείν αδύνατον» και ότι η Ελλάδα είναι «ταγμένη» για την ανάξια θέση της «χώρας-αντικείμενο» στη διάθεση ξένων προγραμματισμών, ξένων στόχων.

Η όποια εμμονή μας ότι, δήθεν, συμμετέχουμε «οικειοθελώς» σε αυτούς τους προγραμματισμούς, σε αυτούς τους στόχους, δεν πείθει κανέναν: απόδειξη, όσα συμβαίνουν γύρω μας, με τις «υποχρεώσεις» μας για δανεισμούς επιβίωσης, «πτωχεύσεις» κ.λπ., που χαρακτηρίζονται σαν «άδικα» από λαό και κυβέρνηση...

Η ολοκλήρωση μιας τέτοιας «αστικής επανάστασης» (Α.Ε.), πέρα από μια επιλέξιμη οικονομικοκοινωνική πολιτική, θα επιβάλει τη μετεξέλιξη του σημερινού εξαρτημένου ημιαποικιοκρατικού καθεστώτος σε υπεύθυνα κυβερνώμενο χώρο, με το κράτος σαν απαραίτητο

ρυθμιστικό εργαλείο, με λόγο κυρίαρχο.

Η Α.Ε. θα σφυρηλατήσει κατ' αρχήν συνειδήσεις, ήθος, στόχους. Πρόκειται περισσότερο για επανάσταση στη σκέψη και τη νοοτροπία αντιμετώπισης των όποιων κοινωνικών, οικονομικών, πολιτικών προβλημάτων και λιγότερο, σ' αυτή τη φάση, για εξέγερση ταξικού χαρακτήρα.

Οι ως τώρα πολιτικές ήταν, όλοι λένε, αδιέξοδοι. Γιατί όμως; Γιατί πιστεύω ότι εδώ και 180 χρόνια ούτε μία φορά, εκτός από τη θνησιγενή παρένθεση Παπαναστασίου, δεν φάνηκε στην Ελλάδα η πρόθεση για λειτουργία ενός πραγματικού εθνικοαπελευθερωτικού κυβερνητικού προγράμματος. Υπ' αυτή την έννοια ήταν οι πολιτικές αυτές αδιέξοδοι. Αντίθετα, πρέπει να παραδεχτούμε ότι οι πολιτικές αυτές εξυπηρέτησαν άριστα, και επί 180 χρόνια, ξένα συμφέροντα, αλλά και εγχώρια: αυτά τα τελευταία δεν εντάχθηκαν ποτέ στη συλλογική προσπάθεια μιας Α.Ε., δεν συνέβαλαν ποτέ στην οικοδόμηση μιας υπεύθυνης ελληνικής αστικής τάξης.

Ακόμη και τώρα, σε συνθήκες που, αν δεν ήταν τραγικές, θα μοιάζανε γελοίες, ο τεράστιος εγχώριος πλούτος βλέπουμε πόσο πεισματικά αρνείται να συμβάλει στην επιτυχία μιας Α.Ε. (βλ. φοροαποφυγή κ.λπ.), που στην ουσία δεν θα έκανε τίποτε άλλο από το να ενισχύσει τις θέσεις της ίδιας της «τάξης του πλούτου», δηλαδή τη δική της κυριαρχία. Και προτιμάει τη φυγή, τη φυγάδευση, τη φοροδιαφυγή, τη «φούσκα»...

Εδώ δεν έχει θέση πλέον η πειθώ. Και η ελληνική Α.Ε. πρέπει να είναι μεν Αστική, αλλά πρέπει να είναι και Επανάσταση, χωρίς να αποκλείεται και η βία, όταν πρόκειται για τη διαφύλαξη ή την επίτευξη δηλωμένων δικαίων κοινωνικά στόχων.

Δεδομένης της κατάργησης της θανατικής ποινής, το ίδιο το Σύνταγμα μας κατέληγε παλαιότερα στο άρθρο 114: «η τήρηση του Συντάγματος επα-

φίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων» και συμπληρώνεται σήμερα (άρθρο 120): «...που δικαιούνται και υποχρεούνται να αντιστούν με κάθε μέσον εναντίον οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει με τη βία». Ας δώσουμε στην τελευταία αυτή φράση του Συντάγματος το νόημα που της αξίζει. Ας μην την περιορίσουμε στην άλλη διαφύλαξη από, άχρηστα πια, «πραξικοπήματα παλατιού» και ας την επεκτείνουμε σε Αντίσταση απέναντι στις κάθε είδους παραβιάσεις του.

Μην ξεχνάμε ότι και ο διαχωρισμός, π.χ., της εκκλησίας από το κράτος στη Γαλλία έγινε έπειτα από αγώνες, μέχρι και μάχες, επί 120 χρόνια, μέχρι την ίδρυση τελικά του πρώτου, και μοναδικού, λαϊκού κράτους στην Ευρώπη.

Ας φτάσουμε λοιπόν κι εμείς στην ίδρυση του δικού μας «λαϊκού κράτους», όπου η αστική τάξη θα «επιβάλει» π.χ. την πληρωμή των φόρων και δεν θα καταφεύγει στον εξευτελισμό της κοπής μισθών και συντάξεων. Στοιχειώδη δηλαδή πράγματα σε μια χώρα που θέλει να λέει ότι ξεπέρασε το όριο της υπανάπτυξης...

Η ανάγκη ενός κρατικού μηχανισμού είναι θεμελιώδης και για την Ελλάδα, αλλά ιδιαίτερα παρεξηγημένη και σκοπίμα απαξιωμένη από «τους κύκλους του χρήματος»: όλες οι αστικές δημοκρατίες θεμελιώσαν πρώτα ένα λειτουργικό, δίκαιο, αποτελεσματικό κράτος. Στην πορεία επιλέξαν οικονομικές πολιτικές που κάποτε κάνανε και εκχωρήσεις τμημάτων του σε ισχυρούς ιδιώτες, χωρίς όμως ποτέ να αποποιούνται τη σημασία του κράτους αυτού ως ρυθμιστή.

Στην Ελλάδα, οι παραπάνω εκχωρήσεις ισοδυναμούν με απλή διάλυση κάποιου μηχανισμού, ο οποίος ούτε καν είχε προλάβει να στηθεί σωστά. Προωθώστερες κινήσεις με κομμοεργικά αποτελέσματα, σε ένα κλίμα οικονομικών εκβιασμών από τις «εγγυητριες δυνάμεις» της Ε.Ε. και του ΔΝΤ, που οδηγούν στο να μην υπάρξει ποτέ το ελληνικό κράτος, αλλά να αποσυντεθεί στη νοτιοανατολική περιφέρεια, στην «πίσω αυλή» του πλούσιου αρχοντικού του Βορρά...

«Από αυτόν τον τόπο και από αυτή τη μέρα αρχίζει μια νέα εποχή στην ιστορία του κόσμου», είπε ο Γκέτε για την 20ή Σεπτεμβρίου 1792, ημερομηνία διακήρυξης της Γαλλικής Δημοκρατίας. Σήμερα, 218 χρόνια μετά, στην Ελλάδα, ένα τέτοιο αντίστοιχο ραντεβού φαίνεται να έχει χαθεί. Όμως η ιστορία προχωράει και όσοι προβλέψανε το «τέλος» της απλά γελοιοποιήθηκαν. Ένα νέο ραντεβού θα οριστεί και για εμάς, εφ' όσον βέβαια το απαιτήσουμε.

* Αρχιτέκτονας

Ο Σύλλογος Δαρέων “Ο Άγιος Δημήτριος”

διοργανώνει το καθιερωμένο

ετήσιο πανηγύρι - εκδρομή

την Κυριακή 17 Οκτωβρίου 2010

στην φάρμα του Συλλόγου

“Μικρό Δάρα”

360 Douglas Park Drive, Douglas Park

Θα σας διασκεδάσουν οι γνωστοί

✓ Άθα Σακκελάρης (αρμόνιο-τραγουδι)

✓ Λόλος στο κλαρίνο

✓ Μαρία και Βάσω στο τραγούδι.

Προμηθευθείτε τα φαγητά και ποτά σας

και ελάτε με τους φίλους σας

να διασκεδάσουμε όλοι μαζί.

Σε περίπτωση που βρέξει η εκδρομή θα γίνει.

Είσοδος δωρεάν.

Για περισσότερες πληροφορίες:

Σωτήρης 9709 3928

Χρήστος 0421 302 360